

жала вона за кару, допуст божий за ті злочинства, які чинив її чоловік над бідним народом. Вона те бачила, вона те осуджувала, та не мала сили спинити. Тому-то благала вона своїх селян, щоб не проклинали її дитини. Своє нещастя приймала покірно, молячись Богу за здоровля своєї дитини та про щасливий її поворот.

Обіцяна паном Овруцьким нагорода не зосталась без наслідків. Згодом стали до замку приходити з малими хлопцями різні люде. Приходили жида, цигани, баби, ведучи з собою малих хлопців.

Тоді пані з тремтячим серцем збігала з башти вниз. Пан виходив з своїх покоїв, та їх надії показувалися марними. Вкінці панові надокучило таке обдурювання й він звелів одного жида за брамою повісити.

Одного разу вирушили пани на гайдамаків, розбили якусь малу ватагу й піймали кількох. Пан Овруцький, дізнавшись про те, запросив до себе панів, почастував їх гарно і випросив собі пійманих гайдамаків, яких велів замкнути до льоху. Пан Овруцький від разу змінився. Став веселий, говіркий, наче-б з мертвих устав.

Коли гості роз'їхались, він вийшов на подвір'я й казав вивести в'язнів. Страх, як вони виглядали: помучені, голодні, скрівавлені, ледве на ногах стояли. Побачивши таких, пан Овруцький зареготався страшно, аж усім кров у жилах застигла. Приступив до них і став любенько, солодко розпитувати їх, звідкіля вони й чий. У бідолах прокинулась надія. Ось трапився добрячий пан, що їх випросив від лютих панів, може, на волю пустить...

Вони йому все розповіли по щирости та стали дякувати.

— Я вже, мої любенькі та кохані — ха-ха-ха, придумав для вас долю, хі-хі-хі, що мені ще не так дякуватимете — ручуся вам, що будете мною задоволені — та й знов регочеться...

— Кржиштофе! сюди! — кликнув пан, і перед ним з'явився прислужник, що справував колись-то на замку ремесло ката...